

INGEZONDEN.

OPROEP.

Deze oproep van de geneeskundige leden van het *Comité tot Ondersteuning van Duitse en Oostenrijksche Artsen en Medische Studenten* wordt gericht tot de dokters, in het bijzonder die ten plattelande.

Reeds eenige jaren is dit comité werkzaam en het meende ook dit jaar zijn bemoeiingen niet te mogen staken, omdat de nood in het bijzonder onder de artsen en de studeerenden nog heel groot is. Zeker behooren nog 50 pCt. der studeerende jeugd tot de z.g. werkstudenten, d.w.z. studenten, die naast hun studie door werk van allerlei aard in hun onderhoud moeten voorzien. De artsen behooren blijkens de ingekomen berichten, tot de intellectueelen, die het ook nu nog het allertzwaarste te verantwoorden hebben en waarvan de meesten zich al jaren lang geen enkele uitspanning mochten veroorloven.

Hen enkel met geld te helpen, is bijzonder kostbaar, door de gewijzigde valuta-verhoudingen en stijgenden levensstandaard in de centrale rijken. Reisgeld zou hun te verschaffen zijn, doch voor de huisvesting gedurende enkele weken in een gezonde en verwante omgeving zou misschien deze of gene van u willen zorgen.

Wij weten, dat er veel van u is gevraagd, telkens weer, doch wij gelooven ook, dat in het algemeen een philanthropie in dezen vorm, zoo direct in eigen omgeving betoond, vruchten afwerpt, die vaak van blijvende waarde kunnen zijn.

Wilt gij uwe aanbiedingen zenden aan dr. STUMPF, geneesheer-directeur van het Binnengasthuis te Amsterdam?

Namens het Comité:

Prof. dr. O. LANZ, Amsterdam.

Prof. dr. E. LAQUEUR, Amsterdam.

Prof. R. MAGNUS, Utrecht.

Prof. dr. S. MENDES DA COSTA, Amst.

Prof. dr. L. POLAK DANIELS, Groningen.

Prof. dr. R. H. SALTET, Berlijn.

Prof. dr. SCHÜFFNER, Amsterdam.

Dr. J. ED. STUMPF, Amsterdam.

Prof. dr. N. PH. TENDELOO, Leiden.

Prof. dr. W. P. C. ZEEMAN, Amsterdam.

B. C. DE LA FONTAINE VERWEY,

Voorzitter med. Fac. Amsterdam.

BEHANDELING VAN LONGTUBERCULOSE MET RÖNTGENSTRALEN.

Het referaat van ROSELAAR van het artikel van BUCHY en KRETSCHMER zou allicht in de verleiding kunnen brengen hun voorbeeld te volgen. Hoewel ik persoonlijk hieromtrent geen ervaring heb, meen ik toch genoeg reden te hebben daarvoor te waarschuwen. Destijds waren de voornaamste voorstanders van die behandeling BACMEISTER en KÜPFERLE. Hoe de eerste nu er over denkt, weet ik niet, maar wel kan ik mededeelen, dat gedurende mijn verblijf van zeven weken te Freiburg in 1922 KÜPFERLE geen enkelen patiënt met longtuberculose met X-stralen behandelde, hoewel er dergelijke patiënten in overvloed waren. In hem geschikt toeschijnende gevallen — die vrij zeldzaam blijken te zijn — zou hij de bestraling toepassen volgens dit schema: 1 veld rechts voor boven, 1 veld links achter boven, 1 veld rechts achter boven, 1 veld links voor boven, en dan weer opnieuw. Tusschen de bestralingen minstens 3 à 5 dagen pauze, terwijl elken keer slechts $\frac{1}{20}$ H.E.D. zou worden toegediend. Hiermede vergeleken lijkt de methode van BUCHY en KRETSCHMER wel een aanval met grof geschut. Hieraan kan ik nog toevoegen, dat één der bekendste sanatoriumartsen van Duitschland, dr. SCHRÖDER te Schömberg, mij een paar jaar geleden heeft medegedeeld met de röntgenbehandeling bij longtuberculose zeer slechte ervaring te hebben opgedaan en ze hoogstens nog, en dan zèer voorzichtig, als lichte prikkeltherapie te willen beproeven.

Het zou toch zoo prachtig zijn: men schraapt maar volgens PONDORF, en bestraalt volgens BUCHY, en een tuberculosevraagstuk bestaat niet meer.

Utrecht, 1 Juni 1924.

F. G. CORNELIS.